

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždu łobotu w Smolerjez knižiczišcežetni w Budyschinje a je tam ja šchtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

2. njedžela adventa.

Romst. 15, 4—13.

Adventske křěrluske nětko spěwamy. S nimi teho Wótza nascheho Knjesa Jesom Křysta křwalimy, so je we křwojej spodžiwnej lubosći křěšcnemu křwětej jenicžko-narodženeho Ssyna daril jako wumozerja wot wěczneho skazjenja, jako křědnika wěczneho žiwjenja. Tak chzemy so na žohnowane křweczenje hodow pschihotowacž. Duž so tu nihtó njewusamkń, so bychmy po jenej myšli s jeny m rtom Boha křwalili. A temu pať je troje nusne,

1. so my mješ křobu na jene myšlicze, po Jesom Křystu. Křěšćijanow w Romje Pawoł na to dopomina, so je Křystus jich wschitkich do křwojeje lubosće, křwojeje hnady, křwojeje sjednocženstwa pschijał, njeh křu přjedy židži abo pohanjó byli. Najprjódzy bu wón křlužobnik wobkřěšanja a je šhubjenym wowzam Israelskeje křěže křwoju křlužbu posticžal, niz jich křafnych pocžintow a křlužbow dla, ale Božeje křmilnosće a prawdy dla; pschetož Bóh běšće wótzam dawno hižom křlubil, so s Abrahadoweho křymjenja žohnowanje na wschitke narody pschidže. Bohanam pať njebě žane křlubjenje date, a tola je jich Bóh teho sboža džělomnych scžinił, kotrež je so w Křystusu sjewilo, se křameje njekřluženeje křmilnosće.

Tuta Boža křmilnosć je tež naschim wótzam psched lěstotetkami knjejsťwo Jesusoweho mjena pschijnjekla a s tym wschitkim tón porjad a to žohnowanje, kotrehož so my psched tymi ludami wjekřelimy, kotřiz křěšćijenjo njekřu.

A móžesh-li ty rjeknyč: Moja duscha posběhuje teho Knjesa, a mój Duch so wjekřeli w Bohu, mojim Sbožniku! a móžesh-li w žiwjenju a wumrjecžu křwoju nadžiju na Božu hnadu w Křystusu stajicž, jawěrnje, to je dar Božeje křmilnosće. O, bychmy w tutym adventskim cžasbu so wschitzy wupotafali jako cžlowjekojó, kotrychž je Křystus do křwojeje hnady pschijał, by-li džakowna lubosć napšćecžiwó naschemu Sbožniku a jeho Wótzej naš wschěch napjelnila, duž by tež lubosnje s naschich wutrobom hodowny křěrlusč saklincžal: Čžescž budž Bohu we wysokosći, kotryž je se křameje lubosće nam křwojeho křyna sa Sbožnika dał! A temu je pať nusne

2. so křo jedyn po druhim horje bjerje kř Bože křwalbje. S tym Pawoł najprjódzy na to džiwa, so běchu w Romskej wošadze křylni a křlabi. Čži křlabi běchu přjedy židži byli. Wot małosće bě křo jim jako křwjata pschikřluschnosć sakřěčepilo, křo pod Bože pschitafnje stajicž a to niz jeno pod te, kiž lubosć kř Bohu a bližšchemu žadachu, ale tež pod te, kiž křweczenje wěštych dnjom a sžerženje wot wěštych jědžow porucžachu. Šdyž tucži w sakonju cžitachu, so je křo wužiwanje mjaka a šhotowanje wina halke po lijenzy sapocžalo, duž mēnjachu, so je lěpje a sa křěšćijanana pschihódnišcho, křo přenjoťneho porjada džeržecž a wina a mjaka křo žyle woštajicž. Tajzy křo do křěšćijansteje křwobodnosće njemožachu tak lohtó namafacž, kaž tamni, kiž běchu přjedy pohanjó byli. Čži běchu bjes židowskich wustawkow wotrostli, křwecžachu jedyn džěń kaž tón druhi temu Knjesej a jědžachu a pijachu wschitke Bože

dary, weso i mēru a i dżakowanjom. Ale byli kaź klabi spytowanju podleżachu. Tamni na tutych i wēstym saziwanjom hladachu jako na ludzi, tiż ſu wobmješowaneho ducha a pſchewulku waźnoſcź na ſwonkowne, pōdlaſte wēzy kladu; tuczi tamnych budźachu, ſo njejbu polni, roſbudźeni ſcheczijenjo, ſo jim prawa khotnoſcź žiwjenja pobrachuje. Pſches to bu bratſka luboſcź ſranjena, jednota gmejny ſo ſhubjowaſche a bu njemōžno, ſo bychu po jenej myſli i jenyim rtom Boha kħwalili.

A njeje tutōn ſtrach pſchezo hiſcze tam, hdzež ſcheczijenjo bōle ſakoſteho waſchnja a tajzy ſwobodniſcheho waſchnja w naſtupanju wēzom, kotrež je Boże ſłowo zyle naſchemu roſbudźenju pſchewoſtajiko, hromadze bydla? Nje- trzebamy hiſcze dženka to napominanje: Bjeće ſo jedyn po druhim horje w luboſczi? Wy byli, hladajće ſo, ſo njebyſcze pſches njewobhladnive wuźimanje ſwojeje ſwobodnoſcze ſwojim ſlabſchim bratram pohōriſt dali, wopokaź- cze napſchecziwo nim tu ſczerpliwocź, kotraž mōze niź jeno noſycź, ale teź na pſchibowanje jich pōſnacza czaſacź, haj na jeho pſchiſporjenju w poniźnej a czičej myſli ſobu dēlacź! A wy klabi, njeſdychujće a njewolajće hnydom na ſwētne ſmyſlenie a njeſcheczijanſte waſchnje, hdzž drugi pomērnje a dżaknive wuźima, czehož ſo waſche bojaſnive ſwēdomnje ſdaluje! To jene kaź to druge ſa- dżerjenje by wobſwēdcziło, ſo macze hiſcze ſpodobanje ſami nad ſobu. A tōn Knjeſ Jeſuſ, ke kotremuž ſo tola wſchitzy modlicze, kotrehož ſłowa tola wſchitzy lubujecze, kotremuž czece tola wſchitzy žiwi bycź a ſluzicź, njemēje- ſche we wutrobnej poniźnoſczi žaneho ſpodobanja nad ſobu, ale mējeſche ſwoje najwjeſche wjekele nad tym, druhim ſluzicź, w ſebje ſaprewozej luboſczi ſo i klabym a hubje- nym dele podacź. Kaſ ſczerpliwje wōn ſwojich wuczobni- tow i jich ſlaboſcziemi a i jich taſ pomalu roſcżazym pōſnacžom njeſeſche! Kaſ ſprōzniwje dżelaſche wōn na wobōim ludu! Kaſ pſcheczelniwje a luboſcziwje wōn hrē- ſchnitow i ſebi wabjeſche, niź ſo by jim i nēcemu ſłemu i woli był, ale ſo by w nich kħrobloſcź a ſwōlniwocź i polēpſchowanju ſbudził a na ſakladze do nich połoženym dale twarił! Njejbym wſchitzy i temu powołani, ſo bychmy ſlēdžili ſa jeho ſtopami? Duž bjeće ſo jedyn po druhim horje, jako teź Kħryſtuſ waſ je pſchijał mjeſ ſwojich wu- cżobnikow, ſo mohli w tutym adventſkim czaſu po jenej myſli i jenyim rtom Boha kħwalicź. A temu paſ nje- ſapomnicze,

3. ſo dyrbicze pſches Boże ſłowo a modlitwu wſchēdnje mōz ſwjateho Ducha pytać. To wſchaſ je wērnō: we wobſtajnej ſczerpliwoczi druhich ſlaboſcze ſnoſycź, ſam ſo ſapreć a ſo w luboſczi po druhim horje bracź, to njeje mała prōza, i temu ſluſcha dołhe, horze bēdjenje pſchecziwo ſebicziwoczi wutroby. Ale njeje dha nam i temu ſlubjena mōz i wyſkocze? Sčtož ſebi ſczerpliwocź a troſcht we ſwjatym piſmje pyta, kotrež je taſ bohate na powuczaznych, troſchtowaznych a napominaznych ſchpruchach a ſtawisnach, a ſčtož i tajkim pytanjom w piſ- mje ſjednocza nutrnu prōſtnu a modlenie i Bohu ſczerpli- wocze a troſchta, njedyrbjał tōn teź pſches ſwjateho Ducha mōz doſtać, do ſkutka ſtajić a wunjeć, ſčtož je cżēlnemu cżłowjekei njemōžne? Njedyrbjał Bōh teho napjelnicź ſe wſchēm wjekele a mērom we wērje? A njedyrbjało i tajkeje wēry nam ta wjekele nadžija pſchić, ſo pſches wſchitke wſchelaſcze mēnjenjow a waſchnjow tola ſkōncznje

dōndžemy i jenatej wērje a pōſnaczu teho wot wſchitkich jenaſ lubowaneho Sżyna Božeho?

Bōh teje nadžije pſchihotuj naſ wſchēch i jenoſtōſnej kħwalbje ſwojeho ſwjateho mjena i žōhnowanemu ſwje- cženju ſwjateho adventa! Samjeń.

M. w Hr.

Wjekele a mēr we wērje.

Romſk. 15, 13.

ſłōb: Za ſbōžnoſcź jow i nam pſchihadza —.

Ja wēru dżeržu we duſchi,
Tu njedam ſebi rubicź;
Mje jeina kraſnoſcź bohaczi,
Tu nochzu ženje ſhubicź;
Wſchaſ ja tu ſbōžnu wētoſcź mam,
So jumu w njebju wohladam,
Sčtož na ſemi ſym wērił.

Duž jako mēſcżan njejbjeſi
Szej pſcheju žiwu wēru;
Tōn ſchlit njech duſchu wobroni,
Hacź pōndu domoj i mēru;
Pſches trōtke czaſne žiwjenje
Bōh i dobhyczu mje pomjedze,
Hdzež mēra palmy wēja.

Mōj troſcht a moja nadžija
Sży, Knjeze, w tutym czaſu;
Mōj wēcnije budzeſch, hdzž ſo ja
Tam w ſbōžnych honach paſu.
O duſcha, kħwataj, ſpēcuj ſo,
Kaj njeje wjazny daloko,
Hdzež ſo czi krōna bñſczezi.

Wodź, Božo, moju wutrobu,
So wyſche ſebje hladam,
Hdzež njeſachodne kubła ſu,
Njech jeno te ſej žadam.
Kaſ mħla pſched ſlōnzom roſpluwije,
Taſ ſańdu ſwēta kraſnoſcze,
Kaſch ſtatōł je we njebju.

Dōjž w czaſnym czele kħodžu ja,
Kiž kħciž a horjo cżuje,
Sso mi tu hiſcze njeſjemja,
Sčtož Bōh mi pſchihotuje;
Tam, hdzež ſo wjazny njeplata
A njeje žaloſcź, ſrudoba,
To haſle polnje ſhonju.

Jow ſbōžnoſcź widžu w cżēmnoſczi;
Tam budze wſchitko jaſne.
Jow hrēchi cżinja czežu mi;
Tam ſpadnu ſwjajſki czaſne.
Sčtož nēhdny bēch, jow kaſy ſo;
Tam ſažo Bože podomniſtwo
Ja w kraſnej pſyche ſmēju.

Ty ſy, mōj luby Sbōžniko,
Mi tajku ſbōžnoſcź dobył,
Hdž na kħciž dał ſy pſchibicź ſo,
Sży ſa mnje w ſnijerczi pobyl.

Na tvoju smjercz buch wufschczeny,
Ty nětko moja prawdoscz by,
Duž je mi njebjo wěšte.

Kat wulke twoje sbože je,
D jaczumaj to, duscha!
A spěwaj Bohu thěrclufche,
Džat tajkej hnadže kluſcha.
Wſcha hwětna kraſnoſcz ſahinje,
Hlej, Boža miłoſcz woſtanie
Hacž do wěcznoſcže! Hamjeń.

K. A. Fiedleř.

Sswětlo wot horka.

W tamnym čaſu, jako naturu a ſjewjenje ſebi njepſcheczelnje napscheczjo ſtajachu, diwělowař David Hume jene roſpomnanje ſpiſa wo poſnje doſahazym naturſkeho hwětka — mjenujzj čłowſkeho roſoma. Stawisnař Dr. Robertson ſnapschecziji pak jemu ſe ſwojim roſpomnanjom wo njedoſahanju naturſkeho hwětka a nuſnoſczi ſjewjenja.

Wobaj mužej běſchtaj pſcheczelej, runjež we ſwojich nahladach pſcheczimnifaj. Sedyn wječor mějeſche ſo w Robertsonowym domje literariſka ſthadžowanfa a pſchedmjet ſabatny bě natura a ſjewjenje. Huma běſche tež pſchitomny; w žiwym wobdžělenju na roſmołwje wón ſwój nahlad ſe ſwucženej wótroſcžu dopoſaja, mješ tym ſo Dr. Robertson ſwoju wěru do ſjewjenja ſ wulkim pſchewědčzenjom jaſnje roſeſtaja.

Huma ſo poſběhny, jako přeni ſ hoſczi, kotryž božemje prajeſche. Wón ſo pokloni a t durjam kroczeſche, ſcžehowanj wot domjazeho knjeſa, kiž hwězu njebeſche, ſo by jemu won poſwěcził.

„Proſchu, njeprózujcže ſo“, Huma t domjazemu knjeſej rjekny — a, ſ woſebithym wurafom, „ja naturſke hwětlo ſa poſnje doſahaze džeržu.“

Wón džěſche, pſchetroczi pſchitwarł, ſatopny ſo wo něſchto a ſ wotewrjenymi hłownymi durjemi po ſthodženfakch dele na drohu padže. Dr. Robertson ſe hwězu ſa nim khwataſche a jemu na noſy dopomha, pſchi tym te ſłowa měrnje prajizj: „„Lěpje ſa Waſ, knjeſ Huma, blyſcže-li Wj hwětlo wot horka měli!““

F.

Džěczatkowa modlitwa.

Ach, luby Božo, hladaj mje
A mojich ſtarſchich luboſnje,
Tež bratrow a tež kotſiczi
Pſched njeſbožom na kědžbu wſmi.

Haj, wſchitkich mojich lubych tu
Se ſwojej ſchlituj prawizu;
Mje ſwarnuj pak pſched hrěchami,
So ſym ja džěcžo lube czi!

Surij Bróſt.

Bohata w Khrjſtuſu.

Wjesdžěcznaj mandželſtaj, kotrajž běſchtaj ſebi w Oſtindiſkej bohate poklady ſaſlužiloj, ſo do ſendželſkeje wrócziſchtaj. Žona, na oſtindiſke klima ſwucžena, ſebi pſchi ſwojej něžnej čělnej twórbje ſ pſchekhodom do ſymniſkeho klima ſtraſchne wutrobnowe čžerpjenje pſchicžahny. W ſamotnoſczi ſwojeje thoroſtwy widžeſche ſo wona huſto na ſabatnu ſwojeje hwěrneje džowki pokafanu. Sejna niſka ſdžělanoſcz wſchal jejne žadanja mało ſpoſojeſche; ale ta njepſchepójnajomna wulka wutrobina dobrocziwoscz, ſo ſ jejnych ſłowow a ſlutkow hwěczaza, ju pſchezo ſaſo t njej cžehniſche.

So by jej małe pſchewědčzenje pſchihotowala, kaž tež ſebi ſamej wěſte wutrobine ſpoſojenje popſchala, ta thora jedyn džěń ſwoje juwele abo drohoſcže wukhwalowafche a bě pſcheczelnije podwolna, je džowzy pokafacz. Tu běchu pjerſchczenje, kamjenje, woponzy, ſchijne rjeczahy wjſſoſeje drohoty. S džělbracžom, ale na žane waſchne wot wulkeho ſpodžiwanja ſajata, kaž běſche to tamna wočzakowala, ſlužobniža tón njeſwucženy napohlad poſtrowi. So by myſle ſwojeje knjenje na druhi pucz ſkožika, wona džěſche: „Sa mam tež juwele.“

S džiwanjom ta wuwola: „„Wo tym džě mi hiſcže ženje ničjo prajika njeiſj; ty džě je tež njenoſjſch.““

„Sa čžu je Wam pokafacz“, wona wotmolwi; „pſchetož ja žaneho ſamjſka nimam, je potajecz.“ S tymi ſłowami wona po ſwoju bibliju běžeſche. Thora myſli, ſo ſu wot ſlužobneje do njeje položene. Ale kał wulke běſche jejne ſpodžiwanje, jako pſchi wotewrjenju biblije njenamafa, ſchtož phtaſche. Měſto teho pak jej wſchelake wulzy čžiſcžane bibliſke hróncžka napscheczjo ſtupichu, kotrež běſche wothladarnicža hiſcže woſebje wuſnamjenila, jako: „Phtajcže najprjedy Bože kraleſtvo a jeho prawdoſcz, dha budže wam to druhe wſchitko pſchidate.“ — „Schto pomha čłowjekej, hdy by wón runje žyly hwět dobył a pak na ſwojej duſchi ſchłodowal?“ — „Sa mam ſa to, ſo nětčžiſcheho čžaſa čžerpjenje hódne njeje teje pſchichodneje kraſnoſcže, kotraž ſo nad nami ſjewicž budže.“ — „Hlejcže, to ſu moje juwele!“

Tónle wobwrót roſmołwy duſchu thoreje ſ najmjeſiſcha ſ lěpſchimi ſdaczemi napjelni, mješ tym ſo jej poſne ſroſymjenje hiſcže pobrachowafche. Wona čžujeſche te hojaze mozy, kotrež ſa jejnu duſchu w bibliji ležachu. Dalſche roſmołwy ſ tej hwěrneje ſlužobnizu ſpomožowachu ju pſchezo bóle w jejnym ſchewědčžijanskim žiwjenju. Sejna thoroſcz drje njepſchetajnje potraczeſche, ſ tym pak ſ dobom to ſbóžne ſhonjenje ſłowa: „Hacž runje naſch ſwonkowny čłowjeł ſo ſkaſy, dha wſchal tón ſnutſkowny ſo wote dnja do dnja wobnowja.“ Wona namafa tu drohu parlu njebjeſkeho kraleſtwa.

F.

Knjeſowe kłapanje.

„Džědko, ty pola naſ hubjenje trjehiſch!“ mloda žona wuwola. „S radoſcžu je tónz. Tał njeſbožomna ſo w žiwjenju hiſcže jacžuwala njeiſjym. Wſcheho dhyrbju ſo nětſole wſdawacz džěſcža dla. Mimala podležu; pſchetož to wutracz njeje, ſchtož mje tón hólz pſchewěcžeha. Lědma ſmēm ſo wot jeho kóža prjeczhibnyčž. Wón žaneho njecžerpi, thiba nana a mje. A to džě džěń a nóz. Wothladanje je jara cžęžle; wón wola, hdyž ſo jeho jeno dótknjeſch. A temu lěkař praji, ſo móže ſo to do dolhoſcže cžahnyčž. Ach, džědo, to tał rjenje pola naſ džěſche, Surł po cžěle a po duſchi pſchibwafche, najlěpſche poſtupy w ſchuli čžinjjeſche, a nětko tu wón leži a žałoſczi! To je hórje, dnyli w jaſtweje žiwy byčž!“

„Ty jeno njemóžeſch prawje widžecž, moja džowka,“ ſchědži.wz wotmolwi. „Saſtvo waju thoroſtwa njeje, ale ſwja-toczna měſtnoſcz. Haj mi jeno wurěczecž a poſlučaj měrnje! Nadozna woſobina je do njeje ſaſtupila a čžyła rad thoroſtwa do rěcženſkeje ſtwy pſchewobrocžicž, hdyž mohla wona ſ tobu wo jara wažnym rěczecž. Wějo, jeli-ſo ty tał wótije morſotaſch, wona t ſłowu pſchińcž njemóže; ty ſ žyła hiſcže njewopomnjeſch, ſchto tvojemu džěcžu tał žałoſcžicž dawa. Tvoje džěcžo je tebi tvoje najlubſche; ale tón, kotryž dhyrbjał tebi hiſcže lubſchi byčž, jo nětke we ſwojimaj rukomaj džerži a ſo tebe praſcha: Dhyrbju jo czi wſacz? Sa to móžu.“

„Ty prajich, luba džowka, ſo je tał rjenje pola waſ ſchlo. Haj, ale do Božeho domu njeiſtaj wój, tał mjele hacž wēm, ženje pſchicžiloj, t Božemu blibu hałle tał prawje niž. Moje napomi-

nanja niczo njepomhachu. Ty hama ras rjefny: Džed kemschi a k Božemu blidu khodži, a mój khodžimój do džiwadła. Nětko waju jedyn druhi napomina. Ty mēnisch, so je Suřk po czēle a po duschi tať derje pschibymal; haj, ale to waju džēczo pola waju dožiwiko njeje, so budžischtaj wój hdy jenu domjazu nutnosć s nim wotmēkoj. Wusforžila, luba Herta, by ty pschi Suřkowym ložu hižom došč; modliła by so ty najšterje jara mačo abo s zyka niz.

„Tón knjes pola tebe klapa, moja džowka! Wěsch, shto czi wón praji? Po krótkim abo dlějšchim czasu dyrbiš wšchitko wopušćić, shtoz bēšche twoja radošč. Po malej abo wjetšej khwili wšcho do hromady padnje, na czož ty šwoje sbože twariš. Shtoha ty potom hiščće mašč, jeli-so žaneho Wumožnika nimašč? Njemyšć bebi jeno, so budže to njewažne, abo so to bjes sadwēlowanja wotēndže, nimašč-li we wumrjećzu žaneho pomoznika, kotrehož mōžesch so džerjeć. Wopomni to, moje džēczo! Ty njejš by se šwojim Suřkom hama w khoroštwi; tón knjes je porno wamaj. Woforzej so psched nim a pōsnaj, shto wón chze!“

F.

Scherjenje.

Se sawostajeństwa Jana Wjele.

IV.

S tych rēcžow so sjemi, so bē wón jedyn s tych tjoch, kiž bēchu tehdy wofrjedž nožy psched schibjenzu wołali, tón wobwēščenž dyrbjal k nim na reje pschińć. A wón bē runjemon tón, kiž bēšche pschi tym najhōršchijbył. Hdyž bē wšcho idžēlił, prajesche s kōnza: Shto mēnicže k temu?

Hospodať potasa w mještowczu pošmēwł a džesche: „To snaju, a rospraju hnydom. Ale šwolće, so bebi wot přēdka prascheńćto domolicž šmēł.“

Wyschť pokimny s hłowu.

„Njebēšćće, prjedy hač do hrodu džēsćće, wšchitzy tjo pod hrodom w korcžmje?“

„„Haj, bēchmy.““

„Njebē tam w durjach pschi schlēžy piwa nēkajki pacžožny hōłz, kiž bē šej na lizo cžorne rubjeschto šwjasal?“

„„Na to so trochu dopomnicž wēm.““

„A njebēchu wasche koniki kroschať, mrosal a lišchať?“

„„Su, bēchu.““

„A njebē tam korcžmařka, młoda a rjana, ale bjes widžēńćta na lēmym wōczku?“

„„Tu hiščće psched šobu widžu.““

„A najwjetšchi s waš, tón s cžerwjenej hłowu, njepomē šnana s njej njepēkny žort?“

„„To njemōžu přēcž.““

„A njebēchu mjes wami žorty wo nēkajkej schibjencžnej korcžmje?“

„„To drje ma šwoje. Ale prajće mi tola, kať je mōžno, so wšchitko tať do drobna wēsćće? S kajkim kusłom to mōžecže šnacž?““

„K temu, mój cžesćženy knježe, njeje kusłanja trjeba. Glejće, to ma so tať. Tón młody cžłowjeť s cžornym sawjasom na lizu, tón wšchať bēch ja. Nunje to lēto w mēsćće sa dracžowškeho wotrocžka šlužach. Wopołdnju woneho dnja bēch na wšach sa khorymi konjemi hladať; a jako bēch hotowy, do korcžmy stupil, šej napoja kupicž. Šijach pschi durjach stejo. Glej, dracžowški wotrocžk, wón drje šmē do korcžmy nuts, ale niz dale tjoch krocželow do jstwy. Mje mjeršasche na wasche nješrale žorty, najbōle na to wo schibjencžnych ludži. Tež na to bēch hnēmny, kať chzu so wušnacž, so bēch wam šazpjeny šlēpž, a wy bēšćće šlocži a židžani knježa, hačž runje niz pschese mnje duschni. To so mi tehdy njeprawda

šdasche. Shto mōžach šej sa to, so w bohonym domje rodženy njebēch, runjecža wam? Duž samyšlich šebi: Tych hordacžtow šescherišch k lubu, hdyž pōczmje jich domojpučž nimo schibjenzy pōndže. Sa cžmicžku hižom w schibjenzy šhowany kafach, tať studno hačž bē. Wy wostasćće bjes kōnza dolho. Mjeršazy chžych hižom dom. Dha šašchschach konjazy stup. Duž wocžatnych hiščće. A hlej wšchať, to bēšćće wy tjo. A jako tón njeduschny žort k schibjenzy šlecži, nastajich ružy sa hubu s wobeju bokow a šawrēškach s zyleje schije: Haj! haj! haj! — Njedaj to ničto, kať bēšćće štronu, kať by waš s wichorom šmetł. Kať prasčachu konjom s pōdkowow šchřē! Hdyžtuli šnadž šašo šcže widžal, so nēkajki wobwēščenž wiša, šcže šašo na njeho wołal?“

Wyschť šedžesche myšlo, a njerjefny khwilku ani šłowcžta. Wocži a wušchi bēšche nastajal a dnyš a dnyš potšchašnył s hłowu, a trubku pachacž bē šabyl, tať so bē haška.

Duž hospodať samołwi s nowa: „Mō, najlubšchi knježe, shto prajicže nētk?“

A prasčany knjes jemu šlōńćnje wotmolwi: „„Šaniba sa mnje, so khroblimnych žortow šym na jashť wšal. A hłupy šym byl, so šym so scherjenju šatraschicž dal. Haj, hłupi šmy wšchitzy tjo byli, so njejšmy temu scherjenju do wocžow pohladacž schli. — Ale tón šeschet je nam štowny byl. Wy žadny wjaz na žanych morwonych wołali njejšmy. Wšchitzy šmy dyrbjeli wušnacž: Tajte žorty šu bludny a wohidny hrēch. So šcže mi nathil k tajtemu khrobleńju na wēcžne wuhnał, sa to mēsćće mój pōšdny, ale wšchať wutrobny džal!““

Wschelake s bliska a s daloka.

— Njedželu 5. dezembra so nowy šarať knjes Šejda, kotryž bēšche hačž dotal s šararjom w šschischowje, jako šarať w Šprejzach psches knjesa šuperintendenta Šuringa šapokasa. Šprejčanske šarštwo je so jemu wot žyřkwinskeje wyschnosćće, kotraž ma wobšadžeńšte prawo w Šprejčanskej wošadže, wot 1. dezembra pschipošasa.

— Šańdženu njedželu je so wobnowjena Šērowška žyřkej w Budyščinje pošwjećžila a do trjebanja wšala. Pošwjećženje mēsčesche šo psches knjesa šekundarija Šāblera, dokelž je knjes primarius Wjazka khory. Šērowška žyřkej je nowe krašne byrgle došala, kotrež je knjes Ššowa w Budyščinje twarił.

— Pschichodnu pōndželu 6. dezembra popołdnju w 3 hodžinach šmēje so w domje młodženskeho towarštwia na hornćerškej hašty w Budyščinje wotřešna konferenza duchownych Budyškeho wotřeška.

Dališche dobrowōlne dary sa wbože armeniške šyroty:

S Busečžanskeje wošady psches k. šar. Šubiza:	
R. s R.	4 hr. — np.
R. s L.	1 " — "
H. H. s B.	2 " — "
R. s R.	2 " — "
L. s R.	1 " — "
W. s W.	5 " — "
R. s P.	1 " — "
R. s R.	1 " — "
S Nješwacžidškeje wošady psches knjesa šararja Šaltarja:	
W. s W.	3 " — "
S Šatečžanskeje wošady:	
Šch s R.	2 " — "

Šromadže: 22 hr. — np.

W mjenje wobohich šyrotow wutrobny džal.

Gōleč, redaktor.